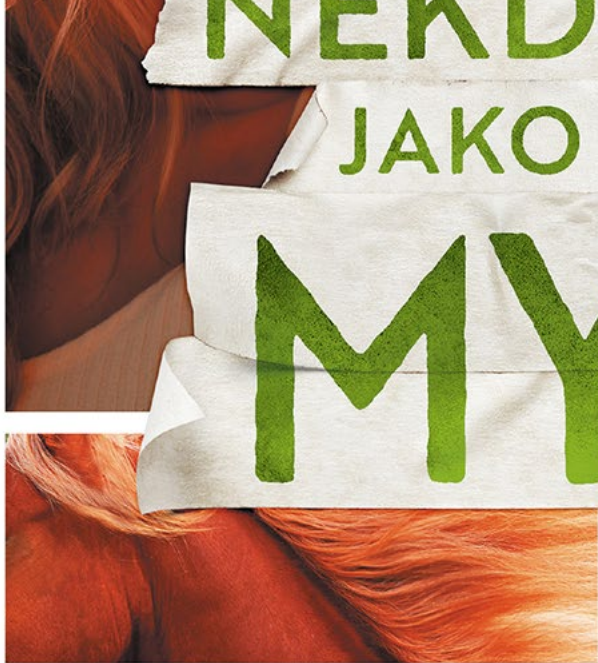

Od autorky romantické série DIMILY

Estelle
Maskame

Č
NĚKDO
JAKO
MY

FRAGMENT

Někdo jako my

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Někdo jako my – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**NĚKDO
JAKO
MY**

**Estelle
Maskame**

FRAGMENT

*Mým úžasným synovcům
Andersovi a Jaxsonovi.*

1

Nepřetržité vrnění motorů a nepatrné drncání způsobené turbulencemi mě vždycky uklidňuje. Letíme tisíce metrů nad mraky, vznášíme se nad horami, kloužeme nad poli. Líbí se mi, jaký je tu nahoře klid. Mám všechnen čas na světě, během kterého můžu jen *přemýšlet*, a to je pro mě v poslední době vzácností.

Ve své kajutě v první třídě, díky zástěnám uzavřená ve vlastní bublině, jsem názorným příkladem relaxace – chodidla mám hozená na opěrce pro nohy, sedadlo mám úplně sklopené, takže se změnilo v postel, krk mám podložený naducanými polštáři a ve sluchátkách mi na plné pecky hrají country písničky z mého Spotify playlistu.

Právě hraje „Truth About You“ od Mitchella Tenpennyho. Skoro se stydím přiznat, že jsem tu písničku slyšela až nestoudně mockrát.

Nacházím se ve stavu dřímoty, což znamená, že nespím, ale přestala jsem vnímat své okolí. Oči mám zavřené a srdce se mi dme textem písničky, která mi zní v uších. Jedna hodina letu je za námi, takže ještě tři, než –

Někdo mě popadne za ramena a já se málem zadusím heknutím, které mi unikne z úst. Prudce se posadím, sluchátka

mi vypadnou z uší a zmizí někde pod dekou, kterou mi přinesla letuška a kterou jsem se přikryla.

„Tati!“ zasténám, promnu si oči a otočím se k němu s přísným výrazem ve tváři.

Tátova kajuta je hned za mojí, ale táta teď stojí v uličce a naklání se přes moji zástěnu. Položí na ni paže a zastrčí si plnicí pero za ucho. „Ty spíš?“

„Omlouvám se,“ pronesu uštěpačně, zatímco protřepávám černou deku ve snaze najít sluchátka. Mitchell Tenpenny čeká, až mě zase bude moct ukolébat ke spánku. „Já přece vůbec nejsem vyčerpaná ze závěrečných zkoušek a maturitního plesu a slavnostního zakončení studia. Propána, vždyť tohle je můj první odpočinek za celou věčnost.“

„Jestli si teď myslíš, že jsi vyčerpaná,“ vysměje se mi táta, „jen počkej, až budeš v mém věku. Práce nikdy nekončí, Milo.“ Otevře přihrádku na zavazadla a vytáhne z batohu silnou složku plnou papírů, na níž velkými písmeny stojí: TAJNĚ. Tak tajné, že jejich obsah neznám ani já.

„Myslela jsem, že tenhle čas bereme jako dovolenou,“ připomenu mu a kývnu k papírům v jeho ruce. „Proč pořád pracuješ?“

Táta semkne rty a v tmavých očích se mu zableskne. Ještě před pár lety by se po celou dobu letu schovával za slunečními brýlemi, ale nedávno sebral kuráž a toho zvyku, který mu poskytoval jistou ochranu, se zbavil. Pořád patří k nejslavnějším jménům v Hollywoodu, ale od premiéry jeho posledního snímku už uplynuly dva roky. Už není *aktuální* hvězdou. Tisk se na něj v tyhle dny tolik nesoustředí – vždycky se zaměřuje na ty, kteří se právě vyhřívají ve světlech reflektorů –,

takže i když tátu pořád zastavují a chtějí si ho vyfotit, míra posedlosti se výrazně snížila. A táta už se necítí tak exponovaný, jak býval, když byl na očích veřejnosti.

„Je to čtyřhodinový let, Milo,“ poznamená, zatímco zavírá přihrádku na zavazadla, „a musím něco dočíst. Á, promiňte, madam!“ Upoutá pozornost blížící se letušky a věnuje jí oslnující, příjemný úsměv. „Mohla byste mi přinést víno, prosím? Sauvignon Blanc.“

Mladá žena se bleskově vrátí do kuchyňky, aby mu přinesla skleničku. Já se musím v dohledné budoucnosti smířit se Spritem. Pořád na jazyku cítím vodku ze všech těch pomaturitních večírků, které se konaly minulý týden. Máma nebyla nijak nadšená, když jsem se vracela domů dlouho po půlnoci, ale chápala, že oslavy pořádané během týdne po maturitě jsou takovým přechodovým rituálem. Kocovina na druhý den už tak odpouštějící nebyla.

„Vaše víno, pane,“ řekne letuška, když opatrně obchází tátu a zkušeně pokládá skleničku na stolek uvnitř jeho otevřené kajuty. Elegantně se na něj usměje.

Táta sáhne za ucho pro pero a vrátí se do své kajuty. Já se na sedadle otočím a chvíli ho pozoruju přes zástěnu – sedadlo má ve vzpřímené poloze a televizní obrazovku vypnutou. Vsadím se, že začal pracovat ještě dřív, než jsme se v L.A. vznesli z odletové dráhy. Napíše se vína a rozprostře před sebou tajné dokumenty, načež zvedne hlavu a podívá se na mě.

„Špehuješ?“

„Ne,“ zalžu a s nevinným úsměvem si opřu překřížené paže o horní okraj zástěny.

Očividně jde o scénář. Poslední rok a půl táta vráží peníze do projektů, o nichž věří, že to budou kasovní trháky. Jako výkonný producent se podílel na právě skončeném natáčení adaptace akčního románu, ve kterém viděl potenciál – premiéra se má konat příští jaro –, a teď by si měl užívat právem zaslouženou dovolenou. Žádné průzkumy, žádné pročitání stohů papírů, žádné videokonference s kolegy z produkce. A přesto si s sebou veze další hromady dokumentů. To znamená, že už pracuje na dalším projektu a že není šance, aby si od veškerého pracovního stresu trochu odpočinul.

„Běž si zase lehnout,“ vybidne mě, škádlivě pokrčí husté obočí a doširoka roztáhne paže, aby přede mnou svůj scénář skryl.

Jsem zvědavá, o čem ten film bude. Viděla jsem tátu motat se na plátně kolem tolika rekvizit zbraní, že mi jako nejpravděpodobnější varianta vychází nějaký akční film. Já bych byla nejradši, kdyby si pro svůj další film zvolil romantickou komedii a *rozhodně* bych do užšího výběru pro hlavní roli zařadila Zaca Efrona. Nedávno jsem ale zjistila jednu věc: je mnohem snazší odůvodnit vaši přítomnost na natáčení, když jste dcera hlavního herce, než když jste dcera jednoho z producentů. O taková privilegia jsem přišla, takže – ztraceně – žádné nezávazné konverzování se Zacem Efronem nebude.

„Slíbíš mi, že si uděláš přestávku, až tam přijedeme?“ poprosím ho trochu úpěnlivějším tónem. Táta už rozhodně není tak nervózní, jak býval, ale i tahle jeho nová role je velmi náročná. Je s ním o tolik větší legrace, když konečně na chvíli vypne. „Možná bys se mnou mohl jezdit na koni. Pomysli na všechen ten čerstvý vzduch. Sheri tě může učit!“

Táta na mě pohlédne přes okraj brýlí. Možná je to osvětlením v kabině, ale poprvé si všimnu, že má vlasy jakoby lehce posypané pepřem. „Na koni mě nikdy neuvidíš, Milo, ale ty si dělej, co chceš, a bav se, jak se ti zlíbí. Naplno si užij poslední léto, než ti začne tvrdá práce.“

Zakoulím očima a klesnu zpátky na sedadlo, chvíli rozmotávám sluchátka a nacpu si je zpátky do uší. Mitchell Tenpenny mě hlasitě zdraví. Zároveň se mi sevře žaludek a nepřítomně se zahledím z okna na suchou arizonskou prérii, která se rozprostírá pod námi.

Mila Hardingová totiž na podzim nastupuje do prvního ročníku Státní univerzity v San Diegu, což by měl být její úvodní krok na cestě k bakalářskému titulu v oboru ošetřovatelství. Spolu s radostným očekáváním, které přichází s nástupem na vysokou školu, se ale pojí i stejná míra nervozity. Mezi několika odmítnutími – můj prospěch nebyl nijak oslnivý – byly dva přijímací dopisy. Jeden přišel ze San Diega a druhý z Belmontu v Nashvillu, kde v mládí studovali oba moji rodiče. Se svým rozhodnutím jsem čekala až na poslední chvíli. Belmont je lepší škola, ale já bych tam tomu nedokázala čelit. Nedokázala bych čelit *jemu*. Chci mít školu, kterou můžu nazývat svojí, a tak jsem se rozhodla zůstat v Kalifornii a nastoupit na SDSU. To neznamena, že nemám pochybnosti, jestli jsem udělala správnou věc. Mám je a každý den ve mně hlodají.

Zatáhnu roletu na okně a zahledím se na drobné větráky klimatizace nad hlavou. Možná, že se připojím k některému sesterstvu, ale nejspíš ne. A jaké budou moje spolubydlící? Rozpis ubytování bude k dispozici až v srpnu. Určitě mi budou

chybět smaragdově zelené barvy taneční skupiny na střední škole v Thousand Oaks, ale na SDSU bude nová skupina, do které se budu moct přihlásit. Bude to v pořádku. Bude to absolutně *v pořádku*.

Prozatím si ale ohledně vysoké školy nemusím dělat starosti. Mám letní prázdniny, během kterých si užiju posledních pár měsíců svobody, než začnu tvrdě dřít. Následující tři týdny, než odletím zpátky domů kvůli úvodní studentské inštruktáži, strávím se svou rodinou a přáteli ve Fairview. Zbytek léta pak budu v Los Angeles a budu se chystat na vysokou školu – vybírat nové povlečení, cpát obsah svých skříní do kufrů, balit na cestu svůj fíkus –, ale přitom si pořád přeju, abych mohla zůstat ve Fairview až do srpna. Je to tam mnohem mírumilovnější a poklidnější než v L.A., a navíc jsem tam od vánočních prázdnin nebyla. Je tolik věcí, které bych tam chtěla dělat, a přitom na ně mám tak málo času. Nakupovat se Savannah a Tori, s tetou Sheri se prohánět po polích na mém oblíbeném koni jménem Fredo, cítit vřelá Pepkova objetí. Myslím, že dědeček mi schází ze všech nejvíc. Pokud jde o videohovory, nedošlo z jeho strany k žádnému zlepšení a v devadesáti procentech času směřuje kamera ke stropu, takže se nemůžu dočkat, až jeho hedvábné bílé vlasy uvidím naživo. Bylo to dlouhých šest měsíců a vůbec nechápu, jak jsem v dětství mohla mezi jednotlivými návštěvami vydržet celé roky. Ti lidé teď pro mě tolik znamenají!

Klepnu na levé sluchátko, vypnu hudbu a zamračím se. „Hej, tati?“

„Ano?“ zavolá přes dělicí zástěnu.

„Myslíš, že bude všechno v pořádku?“

Rozhostí se ticho, kromě businessmana přes uličku, který žádá letušku o skotskou whisky. Čekám se zatajeným dechem a civím přitom na leteckou mapu na televizní obrazovce před sebou. Náhle se táta opět objeví vedle mé kajuty. Je tak vysoký, že se hlavou téměř dotýká stropu.

„Co přesně máš na mysli?“ zeptá se tichým hlasem a podívá se mi přitom do očí.

Je tolik věcí, které v současné chvíli *nejdou* v pořádku.

Tak pro začátek třeba jeho neustále napjatý vztah s Pepkem a Sheri. Během uplynulých dvou let mě táta párkrát při mých návštěvách na ranči doprovázel, ale nebyl tam se mnou tolikrát, kolikrát bych si představovala. Tak se soustředil na vybudování své nové kariéry, že jednoduše neměl čas. A to se dušoval, že když pověsí herectví na hřebík, bude to pro naši rodinu lepší. Každý měsíc ale Pepkovi volá a často ho přistihnu, jak si vyměňuje zprávy s Sheri. Situace se vyvíjí dobrým směrem, ale jde to otravně pomalu. Nadhodil ovšem zajímavou věc, když se jednou Pepka zeptal, proč on někdy nenavštíví *nás*. Rázně mu tím připomněl, že snahu by měly vyvíjet obě strany.

A pak je tady tátův odchod od mámy. K odloučení mých rodičů došlo tohle jaro, a když k tomu rozhodnutí dospěli, znamenalo to ohromnou úlevu, protože jejich nekončící hádky byly neuvěřitelně únavné. Nesnášela jsem způsob, jakým se dívali jeden na druhého – jak sebou zjevně opovrhovali, když kolem sebe procházeli. Nesnášela jsem, že už spolu nechodili na večere, že už se na ulici nedrželi za ruce, že už se spolu nesmáli.

Ty poslední dva roky kráčeli po dlouhé, kostrbaté cestě a snažili se obnovit vzájemnou důvěru, ale škoda, k níž mezi

nimi došlo, se nedala napravit, ani když se zoufale snažili a hrozně moc chtěli. Myslím, že dosud milují jeden druhého, ale co je láska bez důvěry? Stojí to teď za houby, ale ten vztah byl naprosto nezdravý. Takhle jsou oba moji rodiče mnohem šťastnější, jako by se zbavili ohromného tlaku, jak se snažili svoje manželství násilím slepit. Dokud máma nevyřeší svou situaci s bydlením, přestěhovala se do jedné z mnoha ložnic v našem domě. A já jsem moc ráda, že odcházím na univerzitní kolej na SDSU. Jednoduše proto, že se nemusím rozhodovat, *se kterým* z rodičů chci bydlet. Jsem dospělá, je mi osmnáct a v dramatu mých rodičů už nechci hrát žádnou roli. Mám svůj život, který musím žít.

„Zapomeň na to,“ řeknu a otočím se k oknu. Nedostala jsem žádnou odpověď, protože nikdy nejde zaručit, že něco *bude* v pořádku. Na cestě se totiž každou chvíli objeví nějaký nový hrbol.

Jako na zavalanou se letadlo otřese turbulencemi.

Vrátím se ke své hudbě – Eric Dodd teď zpívá „Right Where You Left It“ –, opřu si čelo o okno a znovu zavřu oči.

Jedna hodina letu je za námi, takže ještě tři, než se vrátím, kam patřím.

2

Čtyřicetiminutovou jízdu autem z půjčovny z mezinárodního letiště v Nashvillu do Fairview už moc dobře znám. Přechod z chaotické dopravy v Nashvillu na klikatící se venkovské silnice, které vedou k Hardingovu ranči, je jako dostat se z jednoho světa do naprosto odlišného. Dělí je jen pětadesát kilometrů, ale zdá se, jako by jich byl spíš milion.

Když spatřím vysoké zdi rodinného ranče, celé tělo mi začne mravenčit radostí. Zatímco se v žáru jasného slunce blížíme k elektricky ovládané bráně, uvědomuju si, že si automaticky rozepínám bezpečnostní pás a sahám po klice dveří, nastartovaná a připravená zahájit léto. Čím víc času trávím ve svém malém rodném městě, tím příjemněji na mě působí, kdykoli se vrátím.

„Běž napřed, Milo. Ohlas nás,“ popožene mě táta, když šlápne na brzdu a zastaví.

Nemusí mě pobízet dvakrát. Prudce otevřu dveře, vyskočím na čerstvý vzduch a obejmů vlhkost státu Tennessee, nadechnu se vůně sladkého sena a čerstvě posečené trávy. Všechno tady voní tak přirozeně, tak domácky, což je poněkud zvláštní, protože když jsem před touhle branou stála před dvěma lety, cítila

jsem se jako cizinec. Teď miluju mačkání bzučáku, abych dala tetě Sheri vědět, že jsem tu. Touhle dobou už bych vážně měla mít své vlastní dálkové ovládání.

Zamávám do čočky bezpečnostní kamery na vrcholu brány a natáhnu ruku k bzučáku. Zarazím se – za posledního půl roku, kdy jsem tu byla naposledy, se systém změnil. U brány je nainstalovaný nový ovládací panel se dvěma bzučáky. Vedle nich jsou vyryté nápisy: *Hardingův dům* a *Návštěvníci stájí & dotazy*.

Oči mi sklouznou ke zlaté plaketě připevněné na kamenné zdi a uvědomím si, že i ta je nová – inovovaná a vyměněná. Stojí na ní: JEZDECKÁ ŠKOLA HARDINGŮV RANČ.

Usměju se od ucha k uchu a stisknu tlačítko bzučáku s názvem Hardingův dům. Je tu vidět velký pokrok. Uši rvoucí jekot, který vydává otevírající se brána, je ovšem stejně protivný jako kdykoli předtím.

„Viiiiítejte,“ zahlaholí Sheri skrz mikrofon.

„Ahoj, Sheri, uvidíme se za pár vteřin!“ zašvitořím v odpověď, otočím se k předoucímu autu a mávnu na tátu, že může projet branou dovnitř. Dotek slunečních paprsků na mé kůži je tak příjemný a lehký vánek v mých vlasech tak osvěžující. Rozběhnu se po prašné cestě a táta jede pomalu za mnou. Situace na ranči se trochu změnila – proč jsou tamhle míchačky na beton? –, ale na domě se nezměnilo vůbec nic a já pochybuju, že se to někdy stane. Je tradiční a starodávný, ale právě díky tomu je tak rozkošný. Je to domov milionu vzpomínek mojí zemřelé babičky, tátova a Sheriina dětství, času, který jsem tam jako malá strávila i já. Čerstvý nátěr kolem oken, kterým jsem se bavila před dvěma lety, pořád drží, ale

uhnívající dřevěné zábradlí kolem verandy už nutně potřebuje opravit.

„Milo!“ vypískne někdo a v předních dveřích se kmitnou jahodově blond vlasy. Savannah, moje kamarádka z dětství, seběhne rychlostí blesku ze schodů verandy a vrhne se mi do náruče.

Zapotácím se pár kroků dozadu a pevně ji stisknu. „Ahoj!“

„Už nikdy nesmíš s další návštěvou otálet celého půl roku,“ zamračí se Savannah předstíraně, když se ode mě odtáhne. Její široký, zářivý úsměv se ale okamžitě vrátí a připadá mi tak dobře známý a uklidňující, že okamžitě nasadím naprosto stejný.

„Hej! Nech si trochu té náklonnosti i pro mě!“ zaslechnu Tori. Právě schází ze schodů se sebejistým houpáním boků a vyzraňuje postoj, který na ní tolik obdivuju.

Přiskočí k Savannah a ke mně, položí nám paže kolem ramen a všechny tři se společně obejmeme. Srazíme se hlavami a vybuchneme smíchy, jako by neuplynul ani den od toho studeného loňského večera mezi Vánoce a koncem starého roku, kdy jsme se rozhodly vyrazit na sváteční procházku po městě, pily jsme horkou čokoládu ze svých termohrnků a snažily se nezmrznout, když teplota klesala k nule. Savannah tehdy uklouzla, ale Toriinu a moji snahu o její záchranu zbrzdily naše záchvaty nekontrolovatelného smíchu.

„Holky, tolik jste mi chyběly! Nevěděla jsem, že tu budete,“ řeknu, když o krok couvnu, abych si je mohla obě prohlédnout. Tori se zbavila neonově růžového pramene ve vlasech a pyšní se jen svým přírodním, uhlově černým odstínem. Savannah se ovšem své záliby v nošení šiléných náušnic zřejmě

hned tak vzdát nehodlá. Její ušní lalůčky zdobí pohupující se koníci, ale všimnu si i nového piercingu v horní části ucha.

„No, Savannah tu teď prakticky bydlí a mě napadlo, že se tu zastavím, než mi začne odpolední směna, a že zkontroluju tvého tátu.“ Obejde mě a zamává na tátu, který právě vystupuje z vypůjčeného auta. „Zdravím, Everette! Vítejte zpátky ve Fairview!“

Táta má plné ruce, protože zrovna vytahuje naše kufry ze zavazadlového prostoru, a tak na Tori namísto mávnutí jen kývne. „Ahoj, děvčata. Mila už se nemohla dočkat, až sem přijede a bude moct s vámi oběma trávit čas,“ řekne, zatímco přichází blíž a táhne za sebou kufry po prašné cestě. Zastaví se před námi a Savannah se ostře nadechne.

Nervózně se zahihňá a podaří se jí říct: „Dobrý den, pane Hardingu.“

„Savannah,“ osloví ji táta a přísně k ní nakloní bradu. „Říkáš mi tak pokaždé, když se potkáme. Ale já jsem přece táta Mily, ne?“

Táta ovšem netuší, že Savannah má nad postelí zarámovanou fotografii jich dvou. Když jsem ji uviděla, otrásla jsem se hrůzou a víckrát už jsem do jejího pokoje nevročila.

Savannah zrudne, ale dalších rozpaků ji ušetří teta Sheri, která se objeví na verandě.

„Milo, drahoušku!“ zvolá a já se rozběhnu po schodech nahoru, abych se s ní pozdravila. Sheri není jenom moje teta, je moje *skvělá* teta. Náš vztah během posledních několika let skutečně rozkvetl a já ji moc ráda jezdím navštěvovat. Můžu s ní ve všem počítat. Jako by to byla moje starší sestra, která mi vždycky kryje záda.

Zabořím hlavu do jejích kudrnatých vlasů a ona mě zmáčkne silněji než obvykle. Nemusí se ptát nahlas – chce vědět, jestli jsem v pořádku. Tohle je totiž poprvé od mámina a táto-va odloučení, co mě vidí. Přes FaceTime může člověk poskytnout jen omezenou podporu.

Táta si odkašle a přitáhne kufry k patě schodiště. „Jak to jde, Sheri? Kde je táta?“

Táta a Sheri se neobejmou, ale to není nic nového. Sheri se na něj opravdově usměje a odpoví: „Výborně! Jak vidíš, věci se tu daly do pohybu, takže, prosím, omluv ten všudypřítomný zmatek. Táta právě schází do přízemí.“

Jakoby na zavolanou se Pepek přišourá ke dveřím a opře se rukou o zárubeň. Jeho bílé, hedvábně jemné vlasy jsou slabší a řídkší, než si pamatuju, a vrásky kolem očí se prohloubily. Jeho úsměv je ale ryzí a dokonalý jako vždy, a když se na mě podívá a mrkne na mě svým jediným zdravým okem, málem mi pukne srdce.

„Milo!“

„Pepku!“ Překonám zbývající vzdálenost mezi námi, vtisknu mu polibek na tvář a vyhledám jeho ruce. Jak je možné, že prarodiče vždycky vypadají o tolik starší, když je chvíli nevidíte? Není spravedlivé, že Pepek, jak se zdá, tak rychle stárne. Stisknu mu ruce a zazubím se na něj, protože jsou to *jeho* ruce, patří mému dědečkovi a vyprávějí příběh o čase, který strávil v ozbrojených silách ve Vietnamu, i o desetiletích, po která pracoval na Hardingově ranči.

„Něco jsem ti přivezla.“

Seběhnu dolů po schodech a zamířím zpátky k autu, z prostoru na nohy u sedadla spolujezdce vezmu svůj batoh a vrátím

se k němu. Strčím ruku do batohu a vytáhnu z něj obrovský pytlík bonbónů Jolly Ranchers.

„Však víš, že chutnají líp, když jsou z letiště,“ řeknu.

Pepěk se srdečně zasměje a natáhne ruku, aby si ode mě dárek vzal, ale nedaří se mu ho pevně uchopit. Dvakrát pytlík stiskne prsty, ale ten mu pokaždé vyklouzne z ruky.

„Děkuju, moje sladká Milo,“ řekne a Sheri přistoupí blíž a vezme ho pro něj. Ustaraně nakrčím čelo – ten balíček neváží ani půl kila –, ale Pepěk už pokračuje: „Jak se máš, Everette?“

Táta, jako pokaždé, když ho Pepěk osloví takhle přímo, nemotorně zašoupe nohama. „Jsem v pohodě, tati. Ale lidi, co pak to tady budete?“ Mávne k ocelovým sloupům, které se do vysoka tyčí na pastvině a tvoří základ něčeho nového. Zároveň je to bezpečné téma k hovoru, protože táta s Pepkem spolu vycházejí, jen když nemluví o ničem osobním.

„Krytou jízdárnu!“ odpoví Sheri, potom doširoka rozpřáhne ruce a ukáže na rozlehlý areál, jako by si přála, abychom si i my ostatní dokázali představit její vizi budoucího ranče. „Jízdárna bude moderní a nalevo od ní budou nové stáje. Vylepšíme i výběhy. Vzali jsme to z gruntu – zmodernizujeme *veškeré* vybavení a do příštího jara bude všechno fungovat!“

„Bude to úžasné!“ řekne Savannah zasněně. „Totiž, ono už to úžasné je, ale bude to ještě úžasnější.“

„No tak proč mi neukážete stavební plány? Všechno to vypadá výborně,“ poví táta Pepkovi a já vím, že se hodně snaží. Proto v uplynulých dvou letech párkrát přijel na návštěvu se mnou, aby to tady dal do pořádku, aby byl lepší syn a bratr.

„Everette, musíš se podívat, co plánujeme udělat s domem,“ připomene tátovi Sheri. Zvedne pytlík Jolly Ranchers ze starého verandového křesla a pobídne Pepka dovnitř. Pak mávne na tátu, aby je následoval. Ten ji poslechne a vydá se i s našimi zavazadly za nimi.

Sestoupím z verandy a připojím se k Savannah a Tori, ale v myslí mi víří všechny možnosti jezdecké školy Hardingova ranče. Sheri se do toho vrhla po hlavě a minulé léto nám oznámila svůj nápad. Nejdřív provedla průzkum, jestli je v Tennessee vůbec poptávka po dalším jezdeckém centru, a rychle zjistila, že je tu výhoda tátova hvězdného statusu – a že lidé vážně, vážně, *vážně* chtějí brát lekce právě tady. Veřejnost doposud za kamennou zeď nesměla, takže by ji sem zpočátku mohla přivést čirá zvědavost, ale pak by zůstala díky Sheri a jejím skvělým výukovým schopnostem.

„Hele, Milo, musím běžet,“ ozve se Tori a přiměje mě odtrhnout pohled od staveniště, „ale slibte mi, že se později zastavíte na jídlo. Sobotní směna je *příšerná* a já vážně potřebuju, abyste mě zachránily.“

„Děláš si legraci? Propást šanci ochutnat ty krevety à la buffalo, o kterých nikdy nepřestaneš blouznit?“ poškádlím ji (vážně, jestli ještě jednou uslyším Tori básnit o těch zatracených krevetách...) a dloubnu svou paží do její. „To v žádném případě! Zarezervuj nám stůl.“

„Stůl pro dvě na sedm hodin,“ zsalutuje Tori. „Uvidíme se pak!“

Vzápětí vyrazí k otlučené Hondě Civic, kterou si vloni koupila za dvě stě babek na vrakovišti, a já i Savannah sledujeme, jak s kuckáním a burácením odjíždí k bráně a mizí

nám z dohledu v oblaku kouře z výfuku. Před rokem totiž nabourala fungl nové auto, které jí rodiče koupili k narozeninám. Proto teď pracuje jako servírka v Jeffersonově restauraci v centru města – pořád ještě šetří na opravu nabourané pouliční lampy.

Savannah se otočí ke mně. „Takže... zajdeš pozdravit Freda?“

„Jasně!“

Fredo v mém srdci zaujal významné místo. Možná proto, že mi rodiče během dětství nedovolili pořídit si šteně, o které jsem vždycky žadonila. Nikdy by mě nenapadlo, že budu brát koně za domácího mazlíčka, ale teď vím, že mi připadá jako *můj*. A já jsem od loňského prosince toho chlapíka neviděla. Savannah mě vezme za ruku a společně se rozběhneme ke stávajícím stájím, nemoderním a tradičním. Jak mi vánek čechrá vlasy a vlhkost vzduchu se mi lepí na ruce, nedokážu ze svého obličejce vymazat široký úsměv. Miluju to tady. Miluju to, miluju to, *miluju to*. Tak moc, že mám nahoře v pokoji svoje vlastní jezdecké boty. Dny, kdy se mi v třmenech zachytávaly žabky, jsou dávno pryč.

„Fredo, podívej se, kdo je tady!“ zavolá Savannah vesele, když vtančí otevřenými stájovými dveřmi dovnitř.

Pozdraví mě kolektivní zaržání koní a já se rozběhnu kolem všech stání, až se konečně dostanu k Fredovi. Jeho bílá a černá srst září ve světle zářivek. Nakloní hlavu a podívá se na mě těma svýma velkýma lesklýma očima.

„Ahoj, kamaráde! To jsem já, jsem doma!“ Otevřu dveře jeho stání, vklouznu k němu a zajedu mu prsty do hedvábně jemné hřívy. Když ho podržu pod bradou, dloubne mě nosem do ramene. „Jo, Fredo, i mně se po tobě stýskalo.“

Princezna, kobylka ve vedlejších stání, kopne do podlahy na protest nad tím nespravedlivým nadřčováním.

„Všichni jste mi chyběli!“ zavolám přes oddělovací přepážku. Savannah zakouří očima a pohladí Princeznu, aby se uklidnila. Podívám se na ni a pocítím osten žárlivosti, že ona může být na našem ranči, v našich stájích, s našimi koňmi každý den. „Máš tu nejlepší práci na světě, Savannah.“

Savannah zvedne hlavu, až se jí zhoupnou náušnice. „To mám. Moc ráda pracuju s Sheri. A ještě za to dostávám zaplaceneno!“

„Co kdyby sis tu mzdu zasloužila tím, že mi pomůžeš?“ ozve se hlas a obě nadskočíme leknutím.

Nakouknu přes dveře stání a podívám se do uličky. Můj překvapený pohled spočine na klukovi, který se vynoří ze skladu krmiva a na rameni bez námahy nese balík sena. V gumácích obalených ztvrdlou špínou přijde blíž a zastaví se před stánkami Princezny a Freda.

„Dej mi pokoj, Teddy! Zrovna teď vůbec nejsem v práci,“ zafuní Savannah laškovně, pak popojde víc do uličky a položí mu ruku na volné rameno. „Tohle je Mila. Sheriina neteř, o které jsem ti vyprávěla. Ta, která tu bude trávit několik týdnů.“

Kluk mě bleděmodrýma očima přejede od hlavy až k patě, jako by mě hodnotil. Rozhodně vypadá úžasně. Má drsné, ušpiněné ruce a na čele, pod hustými blond vlasy, se mu perlí pot. Se senem dosud na rameni nakloní bradu a střelí po mně potěšeným úsměvem.

„Ahoj, Milo,“ pozdraví mě sametovým hlasem. Natáhne ruku přes dveře stání. „Teddy.“

Potřesu mu rukou a všimnu si mozolů na jeho dlani, stejných, jaké má Pepek. Je to dřív. Kluk z ranče. „Ahoj,“ řeknu a pak ruku položím zpátky na Fredovu pevnou šíji. „Savannah už mi o tobě vyprávěla. Takže ty taky pracuješ pro Sheri, je to tak?“

Teddy přikývne, shodí balík sena na zem a otře si ruce o vybledlé modré džíny. Dokud si neodhrne vlhké vlasy z čela a nenapnou se mu přitom bicepsy, nenapadne mě, jak sexy může být kluk, který zoufale potřebuje sprchu.

„Někdo tady musí pořádně makat, když Savannah tráví polovinu pracovní doby zaplétáním koňských hřív,“ řekne a škádlivě na dotyčnou mrkne. Ta okamžitě zrudne jako pivoňka.

Podívám se na ni. Savannah opravdu o Teddym mluvila – velice často – a rozplývala se, jak je její spolupracovník přitažlivý, ale nikdy jsem si nepředstavovala, že je až *takhle* žhavý. Taky vím, že je o něco starší než my. Dvacet? Jednadvacet? Nepamatuju si. Škoda, že jsem nedávala větší pozor.

„Jo, ona miluje koně,“ pronesu nepřesvědčivě.

„To je snad zjevné, ne?“ řekne Savannah a ukáže na své náušnice. Všichni tři se rozesmějeme. „Teddy, uvidíme se ráno. Milo, pojd se připravit.“

„Kam se chystáte?“ zajímá se Teddy.

„K Jeffersonovi.“

„Ach, milé,“ řekne. „Užij si svůj první večer zpátky ve městě, Milo.“

„Díky. Ty si užij práci,“ odpovím, on se zakření, vyjde ze stáje a zmizí na poli.

„Vidíš?“ sykne Savannah, zamává na mě, otevře dveře Fredova stání a vytáhne mě do uličky. „Vidíš, co jsem myslela?!

Jeho rozhodně vytvarovali andělé. A není to žádný hňup! Je moc milý a ochotný. A kdy jsou kluci, co jsou takhle sexy, milí? Nikdy. Tenhle je darem od boha.“

Zavrtím hlavou a potlačím smích. Její hloubání je naživo o tolik zábavnější než přes videohovor, a přestože jsem přijela teprve před pár minutami, jsem šťastím bez sebe. Mám z tohoto výletu dobrý pocit. Čeká mě několik dokonalých letních týdnů – budu se bavit se Savannah a Tori, promenádovat se s Fredem po výběhu a objímat se s Pepkem.

„Pojďme se přichystat na večeri,“ vybidnu Savannah a popadnu ji za loket. „Je čas zahájit léto.“

3

Jefferson's je franšizová restaurace na Fairview Boulevard, postavená z neotesaných klád hned vedle čerpací stanice. Zaparkujeme vzadu u Toriiny rachotiny a vejdemo se Savannah dovnitř. Když ucítím lahodnou vůni, olíznu si rty. Mám *brozný* hlad. Dokonce i při cestování první třídou se na palubě letadla podává umělé a neuspokojivé jídlo, které naprosto nesnáším.

Zastavíme se u pultíku hostesky a já se rozhlednu po přeplněné restauraci. Dřevěné stěny, na televizní obrazovce puštěný sportovní kanál, jídlo servírované v košících a podivná koláž z dolarových bankovek na stěně. Zamžourám a všimnu si, že na každé bankovce je nějaká osobitá čmáranice.

„Ahoj!“ zvolá hosteska vesele, když vklouzne za pultík a vezme z něj dva jídelní lístky.

„Ahoj. Tori nám zarezervovala stůl na sedmou,“ řekne Savannah.

„Vaše jméno?“

„Ehm,“ zamručí. „Bennettová? Nebo Hardingová?“

Hosteska zkontroluje rezervace a potom s vědoucím úsměvem zvedne hlavu. „Žádná Bennettová, žádná Hardingová,

ale je tu rezervace pro slečnu Náušnicovou. Hádám, že jste to vy?“

Když Savannah zrudne a instinktivně se dotkne svého ušního lalůčku, posměšně si odfrknu.

„Já tu Tori tak nesnáším,“ zamumlá Savannah, když nás hosteska doprovodí do boxu u okna s výhledem na čerpací stanici.

A zatímco my o vlku, Tori už je tu. Prolétne dveřmi od kuchyně se zástěrou uvázanou kolem pasu, s tmavými vlasy staženými do ohonu, s propiskou za uchem a s notýskem v ruce. Okamžitě nás zaregistruje, ostře zabočí směrem k nám a přískoky se proplete mezi stoly.

„No, ahoj!“ přivítá nás s přehnaným úsměvem. „Díkybohu, holky, že jste tady, abyste mi dělaly společnost. Brian mě dnes totálně štve.“

„Možná bys mohla být lepší servírkou, abys mu nedávala záminku,“ navrhně Savannah a otevře jídelní lístek. „A nežertovat při rezervaci stolu,“ dokončí a věnuje Tori smrtící pohled.

„Ále, slečno Náušnicová, no tak! Byla to legrace.“ Tori nevinně našpulí ústa, ale obveselení, které mi ty dvě poskytují, kdykoli se takhle hašteří, záhy skončí, když kolem našeho stolu prolétne muž oblečený v tmavých kalhotách a v košili s názvem restaurace.

„Tori! Tohle není tvoje sekce. Stůl devět potřebuje doplnit nápoje.“

Tori předstírá vzdech a dokonce se zatváří polekaně. „Jejda! Promiň, Briane.“ Ale když se otočí zpátky k Savannah a ke mně, zakoulí očima a ukazováčkem přitisknutým ke spánku naznačí,